

ben og om, hvornår der skal sættes på diplomati, og hvornår en konflikt er løbet så langt, at vi må indsætte væbnet magt, træffes af FN.

Vi opfordrer den danske regering til at arbejde for et styrket og moderniseret FN og til at modarbejde andre organisationers forsøg på at underminere FN's autoritet. For os at se er FN den eneste internationalt legitime beslutningstager. Til gengæld ser vi meget gerne, at den danske regering arbejder for en betydelig effektivisering af FN, både i beslutningsgange og i militær kapacitet.

Det er for os oplagt at undersøge mulighederne for at reducere stormagternes vetorettigheder og for at få skabt en stående FN-hær, hvor kommandostrukturen er på plads og de nødvendige lande har forpligtet sig til med kort varsel at stille kvalificerede styrker

I SF betragter vi i denne sammenhæng Europahæren som et farligt vildspor. Når udenrigsministeren siger, at Danmarks forbehold over for det militære samarbejde i EU er under pres, burde ministeren vel tilføje: fra ham selv. Der er jo ikke andre lande, der prøver at presse Danmark, lige så lidt som der pludselig er opstået nogen militær trussel imod os, og derfor bør Danmark med rolig og sikker hånd fortsætte med at modarbejde en militær dimension i EU.

Vi har tilsvarende svært ved at se, at Danmark befinder sig i nogen ny situation i forhold til Den Økonomiske og Monetære Union. Heller ikke her er vi under pres. Tværtimod er der ro og stabilitet om dansk valuta, sikret af kombinationen af en fornuftig økonomisk politik med indgreb, når det er nødvendigt for betalingsbalancen som ved pinsepakken, og en god aftale om støtte fra alle andre lande, hvis vi udsættes for et spekulativt pres.

SF er simpelt hen ikke enig med statsministeren i, at Danmark har behov for at melde sig ind i Den Økonomiske og Monetære Union, hverken af beskæftigelsesmæssig, valutarisk eller nogen som helst anden grund. Sandheden er jo, at erhvervsvirksomhederne kan finansiere sig i euro og kan indgå alle deres kontrakter i euro, lige så meget de lyster. De frie kapitalbevægelser gør, at de har deres fulde frihed til uden et sekund at være hæmmet af danske forbehold at finansiere sig på denne måde, og så er der jo ikke ret meget mere at snakke om.

Det kan jo ikke passe, at nogen vil afgive dansk suverænitet og droppe den principielle adgang til at korrigere valutakurs for evigt, un-

derkaste os bøder fra Bruxelles, bare for at spare 30 kr. i vekselsebyr, når familien Hansen har været på Mallorca og har for meget fremmed valuta med hjem. Så længe Danmark har økonomisk styrke til det, burde der ikke være nogen tvivl om, at vi skal fastholde vores egen valuta.

Derimod er der i samfundet brug for, at vi interesserer os mere for erhvervslivets vilkår og for de seriøse problemer, erhvervslivet måtte have. Uden erhvervsliv, intet velfærdssamfund, så enkelt er det.

Generelt er der en positiv udvikling i de her år med stigende beskæftigelse og god indtjening. Men vi kan også se store udfordringer i horisonten.

Vi skal videnmæssigt være rustet til at klare os med højt lønniveau og høje miljøstandarder i en verden med stigende internationalisering. Og vi skal være bevidste om at sikre tilstrækkeligt med kvalificeret arbejdskraft i de kommende tiår, hvor befolkningens alderssammensætning ændrer sig, så færre er i den erhvervsaktive alder.

Regeringens strategi over for problemet er at piske a-holdet til en yderligere arbejdsindsats, og at regeringen virkelig mener det alvorligt, kan man vist ikke være i tvivl om efter sidste års efterlønsindgreb. Regeringens meldinger i overenskomstforhandlingerne ligger også på samme linje. Men her glemmer man til gengæld helt lønmodtagernes legitime ønske om at omsætte en del af velstandsstigningen i øget fritid.

Vi opfordrer både virksomhederne og regeringen til at løfte blikket og se på alternativerne. Situationen er en oplagt chance for samfundet til at trække de mangle ind på arbejdsmarkedet, som i dag står i kanten af det.

Vi har en arbejdskraftreserve, og nyttiggørelsen af den er en nødvendighed både økonomisk og socialt for at få samfundet til at hænge sammen. Vi håber, at denne helhedstænkning kan vinde frem i det kommende år.

Det gælder ikke mindst for vore indvandrere og flygtninge, hvor vi skal give det høj prioritet at få vores integrationsarbejde til at fungere, og det kræver bl.a., at arbejdsmarkedet bliver åbnet. Deltagelse på arbejdsmarkedet er ofte det allerbedste integrationsværktøj, samtidig med at det er et af de bedste midler til at imødegå fordomme og fremmedforskrækkelse.

En anden central udfordring er at skabe tilstrækkelig fornyelse i erhvervslivet. Det er i høj grad i vækstlaget af nye virksomheder, ideerne